

Nævn hindre Lejerne i at faa deres Sager bragt frem for et Nævn til Afgørelse. Det maa naturligvis være en Forudsætning, at den Udgift, som foraarsages Nabokommunen, afholdes af Kommunekassen i den Kommune, hvorfra Lejerne maa søge til den fremmede Kommunes Nævn. Det vil maaske være rigtigst at optage en Bestemmelse herom i Loven, hvilket kan ske ved tredie Behandling, men i alt Fald maa man have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Maaske det ogsaa kan ordnes administrativt. Jeg vil meget anbefale at stemme for dette Flertalsforslag, som altsaa gaar ud paa at forhindre, at nogle Lejere skal være prisgivne en hensynsløs Grundejer uden overhovedet at kunne faa deres Sager indanket for et Nævn.

Ligeledes vil jeg henlede Opmærksomheden paa Flertallets Ændringsforslag under Nr. 9, som tilsiger Nævnens Medlemmer Vederlag for det Arbejde, der paa hviler dem, og som, naar det skal udføres samvittighedsfuldt, er stort. Jeg tror at kunne sige, at der egentlig er Enighed blandt alle Udvalgets Medlemmer om, at Arbejdet bør honoreres, og det er oplyst, at det ogsaa i mange Tilfælde sker, men paa langt nær overalt; dette vilde man opnaa ved at indføre den mange Steder gældende Praksis som en Bestemmelse i selve Loven, og det er det, denne Flertalsændring tilsigter. Mindretallet har ganske vist ment, at en saadan Bestemmelse var ufornudden, men i saa Tilfælde maa den dog ogsaa siges at være uskadelig. Jeg skal oplyse, at Kravet om, at Nævnens Medlemmer erholder Vederlag for Arbejdet, er fremsat i den Henvendelse, som er rettet fra den store Huslejerorganisation, og dette er ganske sikkert ikke sket tilfældigt eller blot af Omhu for Nævnens Medlemmers Pengepung. Kravet er naturligt, fordi Lejerne ønsker, at Huslejenævnene kan faa Tid til Raadighed til at tage de forskellige Lejligheder, som de skal bedømme, i Øjesyn. Lejerne nærer nemlig en sikker Fortrøstning til, at naar Nævnens Medlemmer virkelig kommer ud at se paa, hvad der mange Steder bydes i Retning af forfaldne og forsømte Lejligheder, vil selv Grundejerrepræsentanterne i Nævnene være med til at sige, at dette er dog for galt, her maa Huslejenævnet sørge for en Ændring. Men hvis Nævnens Medlemmer ikke faar Tid eller Raad til at komme ud og ved Selvsyn overbevise sig om, i hvilken Tilstand de Lejligheder, som de skal bedømme og sætte i Takst,

befinder sig, er der Fare for, at Bedømmelsen kan blive urigtig til Skade for Lejerne. Det er det, Lejerne har villet forebygge ved indtrængende at opfordre Rigsdagen til at indsætte en Bestemmelse i Loven om, at Nævnens Medlemmer har Krav paa Vederlag for deres Arbejde.

Jeg skal endvidere ganske kort pege paa Ændringsforslagene under Nr. 37 og 38, der ogsaa er stillede af Flertallet under Nr. 2. Vedtagelsen af disse Ændringer vil have overordentlig stor Betydning. De tilsigter nemlig, at Kommunalbestyrelsen eller Nævnene hurtigt kan faa under deres Varetægt Lejligheder, som af Demonstrationshensyn nægtes udlejede af de paa-gældende Grundejere. Lovforslagets Bestemmelse om 2 Maaneders Respit er for lang. Det bør ikke indskrænkes til at hedde, at Lejlighederne skal være udlejede inden 2 Maaneder, men det bør hedde i Loven, at de skal være udlejede og „tagne i Brug“ og, som Flertallet foreslaar, inden 1 Maaned. Denne Tid er nemlig tilstrækkelig til at skønne over, hvorvidt der foreligger Obstruktion fra de paa-gældende Grundejeres Side, eller det er rimelige Grunde, som forhindrer, at han har lejet Lejligheden ud straks. Hvad Ændringsforslag Nr. 38 angaar, maa jeg paa Flertallets Vegne meget anbefale at indskrænke de 6 Maaneder til 3, hvilket ogsaa vil have Betydning i de boligfattige Tider, vi lever under.

Foruden de her nævnte Ændringsforslag af Udvalget, tiltraadte af Indenrigsministeren, og Ændringsforslagene af Flertallet under Nr. 2 er der stillet et meget stort Antal Ændringsforslag, dels af et blandet Flertal, dels af et eller flere Mindretal. Jeg skal kun omtale et enkelt af de Ændringsforslag, som er stillede af det Flertal, som jeg kalder blandet, men det er til Gengæld det af disse Ændringsforslag, som har samlet det største Flertal om sig. Det er Ændringsforslag Nr. 32, som angaar Bøderne. Det gaar ud paa, at Bøder, som idømmes efter denne Lov, ikke som foreslaaet skal indgaa i Statskassen, men i Kommunekassen. Denne Ændring vil være praktisk og rimelig, og den maa ses ud fra de særlige Forhold, der her er til Stede. Jeg mener, at der her ikke er Anledning til at fremføre principielle Betæneligheder; fra saadanne kan man paa Grund af de særlige Forhold se bort, saa at man tager praktisk paa Tingene. Ved denne Ændring kan der muligvis indvindes et Beløb til Dækning af en Del af de Udgifter, som Loven paafører Kommunerne, og i hvert Fald vilde der ikke